

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

3 MART ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/09 No:703
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.

İcra dairelerinde son bir yılda dosya sayısı 1 milyonun üzerinde arttı. Borcunu ödeyemeyen vatandaşın varlığına haciz yoluyla el konulurken, Sanayi ve Teknoloji Bakanı Mustafa Varank yeni misyonumuzu açıkladı: "Türkiye'yi uzay ligine taşıyacağız."

mert Dolapçıoğlu

ENTERESAN İNSAN OLMA YOLUNDA ÇABAN SONUNDA DÜMDÜZ SİRADAN TAVŞAN YAPTI SENİ BE...

ŞŞ... BENİM NİYE BÖYLE BİR ŞEYDEN HABERİM YOK LAN ???

ŞU KOCAMAN DAĞI Bİ GEÇİYİM HER ŞEY SÜPER OLUCAK...

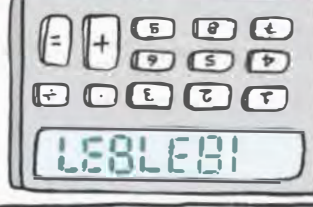
SESSİZ OLUN FARKETMESİN SİĞİR...

İLKER ALTUNGÖK

ÇÖZDÜK ÇÖZDÜK!

HESAP MAKİNELERİ

BAK EVLAT ŞANA BİR BÜYÜK NASİHAAT VERİYİM: HAYATTA HİÇ BİR ŞEY HAKKINDA KEŞİN KÖNÜŞME.

VANTROLOG.

BEYFENDİYE SORDUM.

İKİSİNİ LAN!

Yeşilçam Fakirliği

Şimdi bir geriye yaslanın ve romantik bir nostaljiyle izlediğiniz klasik Yeşilçam filmlerini düşünün. Gördüğüm

kadarıyla çoğumuz, bu filmlerdeki dünyaya özlem duyuyor, o yıllarda hayatın ne kadar da güzel, tüm zorluklara rağmen ne kadar da masum ve mutluluk verici olduğu hissiyle doluyoruz.

Tabii bu durum için en sık getirilen açıklama mâlûm: Aslında o yılları değil, çocukluk ya da gençliğimizi, yani o zamanlardaki kendimizi özleyeceğiz. Bu varsayım bir yere kadar çalışsa da yirmi birinci yüzyılda doğanların, 60'ların 70'lerin filmlerindeki dünyaya özlem duyuyor olmalarını açıklamıyor. Zaten dikkatli bakarsak, bunun başka bir izahının da olabileceğini görüyoruz.

Öncelikle bir kabadayı, fabrikatör falan başlarına bela olsa da, mutlu olan, en azından bela öncesinde ve film icabı da olsa belayı bertaraf ettikten sonra fakir ama mutlu insanlar, aslını isterseniz çoğumuzdan zenginler. Şimdi “çoğumuzdan” dedim ama kulak asmayın; bir ihtimal dergimizin okurları arasında bir iki kalantör da vardır diye, yoksa hepimiz birbirimizi biliyoruz.

Aslında dünyanın kalanında da geçerli bir durum bu: Bir kaç yüzyıldır ilk defa, yeni kuşak bir önceki kuşaktan daha fakir. Yeşilçam fakirlerine bakın hele; Turist Ömer gibi iyice itini kopuğunu saymazsanız,

hemen hepsinin iyi kötü bir evi olduğunu görebilirsiniz. Hatta bu kimi zaman müstakil, birden çok katlı, günümüzdeki rayıcı birkaç milyon doları bulabilen bir gayrimenkul olabilir. Yaşar Usta'nın milyarder, para babası, fabrikalar sahibi Saim Bey'e posta koyduğu Bizim Aile filminde mesela, bahçesiyle birlikte, müteahhite verseniz karşılığında sekiz on daireden aşağısını almayacağınız bir ev var. Yalancı Yarım'de Tarık Akan'ın ağabeyi Metin Akpınar'a nişanlım diye tanıştırdığı fakir bir pazarcının kızı Emel Sayın'ın ailesi de nereden baksanız emlakçı tabiriyle “okazyon” bir köşkte yaşamaktadır. Fabrika işçisi Hülya Koçyiğit'in patronun oğlunu tavladığı Sev Kardeşim filminde ana mesele zaten patronun Hülya Koçyiğit'in babası Münir Özkul'la oturduğu köşkü satın alıp yerine fabrika kurmak istemesidir. Gülen Gözler'de Adile Naşit evini ipotek ettirip borç alır, Petrol Kralları'nda Zeki ve Metin'in evini Ali Şen almak istemektedir.

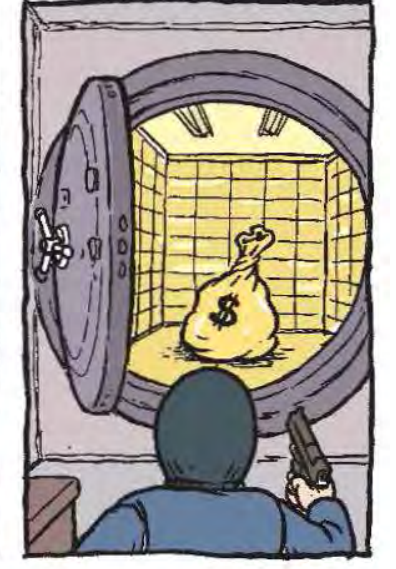
Bunlar tabii dikkat ederseniz genelde Ertem Eğilmez filmleri. Oraya da bir mim koyalım, Eğilmez'in yarattığı “fakir ama mutlu ailelerin, zengin ama şımarık ailelere karşı mücadele edip (e mücadele bir sınıf mücadelesi değil de aşk için falan olduğu için) yine fakir ama mutlu kalmaya devam edebildikleri evrenin gerçek hayatta maalesef o zamanlar da pek bir geçerliliği yok. Hatta Suavi Sualp ustamızın ateşlediği ve Natuk Baytan'ın kurduğu absürd evrenin Sakar Şakir, Sahte Kabadayı, Yedi Bela Hüsnü gibi filmlerin absürd evreninde bile ya gecekondu ya yaşar ya kiracıdır kahramanlar, yani bütün absürtlüklerine rağmen daha gerçekçidir.

Ama hadi Eğilmez fakir aileleri köşklere konduruyordu, Canım Kardeşim'de bile ev sahibi

derdi yoktu diyelim; dönemin ruhunu daha iyi anlatan, toplumsal gerilimi de yansıtan filmler de yine özlem uyandırıyor. İnsanlar gecekondu da olsa kendi evlerinde oturmaya devam ediyorlar ya da maaşlarının çok az bir kısmını kira olarak veriyorlar. Yani bakmayın, ciddi bir muhasebe yapacak olursak yine hepimizden zenginler.

1980'lerle birlikte Yeşilçam filmlerindeki kahramanlarımızın da aslında bu açıdan da fakirleşmeye başladıklarını görürüz. Ev sahibi, kira derdi bu dönem filmlerinde daha çok karşımıza çıkar ama örneğin Kılıbık'tan aklımızda kalan, Kemal Sunal'ın maaşının onda birinden az kira ödediğidir. (Gerçi Ali Şen de o yüzden kovmak istemektedir Kemal Sunal'ı evinden ama allasen onu kovup çok çok iki katına başka birine verecek, günümüzde bizim elimize geçen yarısı, kimi zaman yarısından fazlası gidiyor kiraya)

Tamam kira derdi eklenir ama günümüze kıyasla eksik olan masraf kalemleri saymakla bitmez: Cep telefonu, internet, netflix, trendyol derken bütün o filmlerdeki tek bir mahallenin tüketimini tek başımıza yapıyoruz neredeyse. Hadi kredi kartı ekstresinin muadili olarak veresiye defterindeki borcun hesabını soran esnaf var diyelim ama bizi bugün strese sokan masraf kalemlerinin bir çoğu eksik. Yani, söylemesi acı ama, kendisinden önceki kuşaktan daha az refaha sahip ilk kuşak olarak, Yeşilçam'ın “fakir ama mutlu” ailelerine kıyasla daha fakiriz. Çünkü onlardan daha çok bile kazanıyor olsak (kazanmıyoruz) kazandığımızdan fazlasını harcamadan mutlu olamıyoruz.

AYNEN ABİ

Hayatımın büyük bölümünü ilkokulda tanıştığım kapalı arkadaş grubumun içinde geçirdim. Aynı şeyleri sevip aynı şeylere kızdık, aynı yemekleri yiyip aynı filmlere gittik. Gerçek Dünya ile ilişkimizi azami seviyede tuttuk, fazlasına da ihtiyaç duymadık. Kendi uydurduğumuz anlamsız kelimelerle

iletişim kurup eğlendik, çoğunluğun kullandığı dile bile saygı duymuyorduk. Bir bütünün dört eş parçasıydık, birleşince de yine herhangi birimiz ediyorduk. Bu insanda büyük bir tembellik yaratıyor haliyle. Hep haklısınız. Doğruyu söylüyorsunuz. Düşünceleriniz sınanmıyor. İyi vakit geçirmekten başka bir derdiniz yok. Çile çekilecekse de iyi vakit için çekiliyor. Bir şeyler hakkında çok fazla kafa yormanıza gerek kalmıyor. Onaylama üzerine inşa edilmiş güven ortamımızda "aynen abi"ler, "senden önemli mi?"ler havada uçuşuyor.

Sonra hayatın doğal akışı gereği ayrılma vakti geldi. Yıllar boyu ortamımızı gerçeklerden korumak için saklandığımız kabuğun dışına çıkmak zorunda kaldık ve buna alışmakta gerçekten zorluk çekiyordum. Yaptığım iş gereği çevremde okuyan, yazan, üreten, tartışan insanlar çoğaldı. "Katılmıyorum" kelimesiyle tanıştım. "Abi bu fikri çok beğenmedim açıkçası." "Eline sağlık, güzel olmuş ama biraz daha geliştirebilmek için neler yapabiliriz bir bakalım istersen." Bakalım tabii de, siz bu tartışma kültürüne nerede ve ne zaman adapte oldunuz? Aileden mi geliyor, aramın çok iyi olmadığı üniversite (terk) koridorlarından mı? Çocukluğumda katıldığım münazaralar bile; hocaya yapılan sesli itirazlar, ağlamalar, bağrışmalar eşliğinde bir duygu seli şeklinde rasyonellikten uzak bir çizgide gerçekleşip, katılımcıların birbirlerine küsmesiyle sonuçlanıyordu. Biraz da şans diyesim geliyor ister istemez. Bana denk gelmedi belki de. Neyse önemi yok. Alışıyorum, alışacağım.

Genelde en cahil anlarımda samimiyetime sıkı sıkı tutunmayı tercih ederim. Bilgisizliğimi dürüstlüğümlle örtmeye çalışırım. Tarihten bir referans verildi örneğin, kafamı sallayıp cümlelerin devamından anlamayı denemek yerine göğsümü gere gere "bilmiyorum" demek insanı rahatlatıyor. Hem en azından bir şeylerin arkasında durabiliyorum gibi hissediyorum, "tutunduğum bir erdem var" diyorum kendi kendime. Bilmiyorum, ve bunun ayıp olmadığından eminim, sonuna kadar da arkasındayım. Ama bunun bir iki kere yapabilirsiniz en fazla. Ayıp olmayan bilmemenin de bir kotası var. Ve sık görüş belirtmek zorunda olduğum durumlarda kotam oldukça hızlı doluyor. Yoğun siyasi tartışmaların yaşandığı ortamlarda örneğin. Stalin konusunda görüş belirtmek zorunda olduğum an, hiç bir insan evladını bu kadar gafil avlamamalı. Her an, her ortamda hızlıca açılıp tartışmaya dönüşebiliyor. Tarafsız durup sessizce izlemek istesene bile, diyalektik bağımlısı dostlarınızın yarattığı anafurun içine çekiliyorsunuz. Ortamda kılıçlar bir defa çekildiyse "Haklı olduğu yerler de vardır, haksız olduğu yerler de", "beşer şaşar" gibi orta yolcu çıkışlar yarar sağlamıyor. Gözünüzü kapatıp bir taraf seçmek zorunda kalıyorsunuz.

Bu noktada kendimle ilgili aktarmam gereken özel bir bilgi var. Vücudum zaman zaman, yaşadığım ani değişikliklere fiziksel tepkiler verebiliyor. Annem örneğin, ben lisedeyken bir ara siyez unundan ekmek yapmayı öğrenmişti. Çok sağlıklıymış, gelecekte yaygınlaşacakmış (tuttu) diye diye, her öğüne siyez ekmeğini dayadı durdu. Bu radikal değişime ne ben, ne midem pek kolay adapte olamadık. Bazı akşam yemeklerinden sonra çaktırmadan hızlı adımlarla tuvalete koşup çıkarma operasyonları düzenlediğimi hatırlıyorum. Bir benzerini de yıllar sonra diyalektik bağımlısı arkadaşlarımla Amerikan başkanlık seçimlerini takip ederken yaşadım. "Bilmiyorum" kotam çoktan dolmuş, uzun süren sessizliğimi bozma vakti gelmişti, bir şeyler söyleyecektim ancak tek bilgi kaynağımın Ruşen Çakır olduğunun da anlaşılması gerekiyordu. Bunu anlarırsa kafanıza vururlar. Cümlelerimi toparlamaya çalışırken kendimi çok zorlamışım herhalde, yine mideye vurdu. "Nevada'da durumlar karışık" gibi bir şeyler geveleyebildim, izin isteyip tuvalete koştum, ne var ne yok çıkardım. Şimdi daha iyiyim. Alışıyorum, alışacağım.

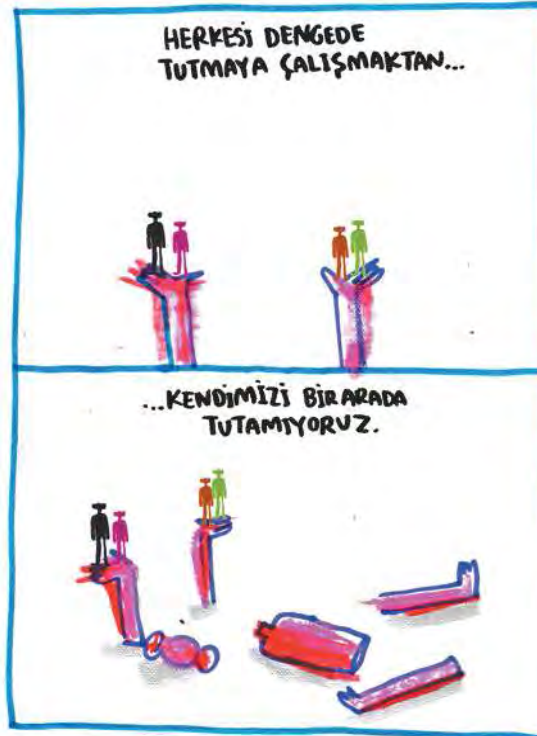
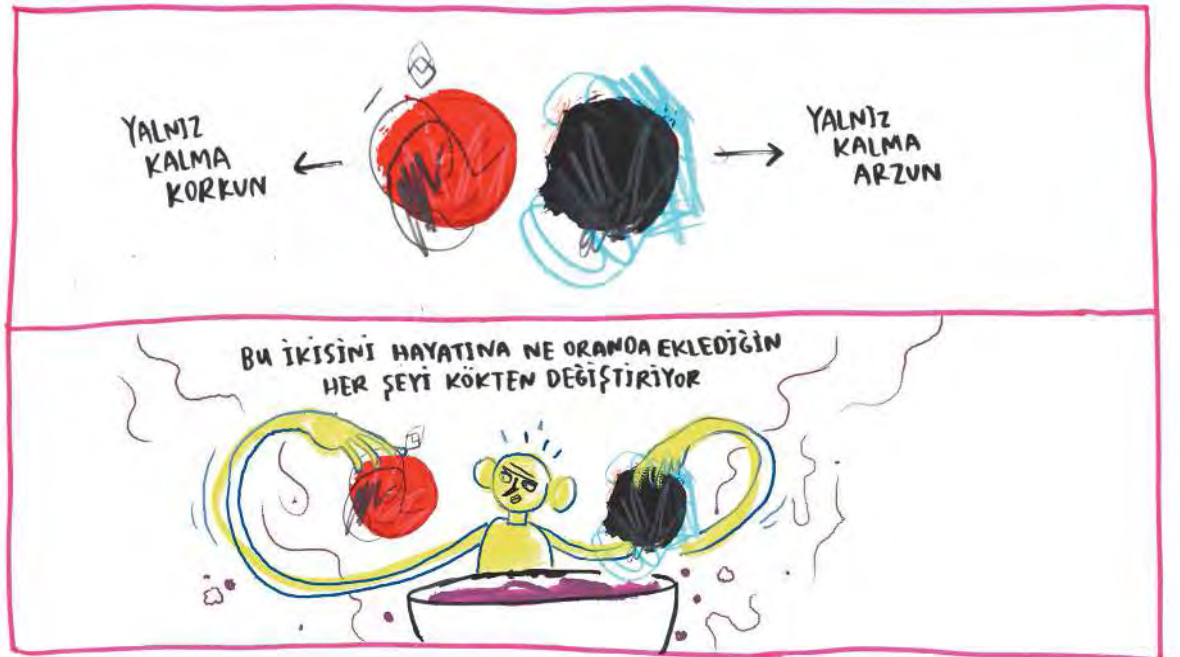
CEM GÜVENTÜRK

ZOR BİRİ OLDUĞUNU SÖYLÜYÖRLARSA...

...BELKİ YAVAŞ YAVAŞ KENDİN OLMAYA BAŞLADIĞINDANDIR

...AMA BU DALGALARIN ZİHNİ AŞINDIĞINDAN HABERSİZDİM.

Merhaba sevgili okur. Ben bu hafta çok acayip bir şey yaşadım. Yani bence çok acayip. Bana çok acayip. Ama gerçekten çok acayip. Zaten gerçekten çok acayip olmasa bu kadar çok “çok acayip” demezdim. Acayip ötesi. Şimdi bilenleriniz bilir, bizim bir çift güvercinimiz var. Baska türü. Bence güvercin Baska’dır. Yeryüzünün en güzel yaratığı Baska’dır.

Siyah olanını ben Kuzguncuk'ta parkta yakalamıştım. Adı "Başka". Daha sonra onun yavrusu oldu. O da sarı çıktı ve o da dişi çıktı. Anne kız takılıyorlar öyle. Başka ile Momo. Ben eski evdeyken kendilerini uçuruyordum. Uçuş uçuş geri geliyorlardı. Kafeslerinin kapısı, evet güvercinleri papağan kafesine alıstırdım evet, hep açtı. Şahane takılıyorlardı. Fakat biz o evden taşınıp da bir kilometre ötedeki başka bir eve taşınınca, güvercinleri uzunca bir süre salmadım hiç. Yeni yerlerine alışmalarını bekledim. Balkonda gezdirdim tozduzdum ama salmadım. Bir de kıştı tabii. Cumartesi sabahı, artık yeni yerlerine yeterince alıştıklarını düşünerek, kafeslerinin kapısını açtım ve öyle bıraktım. Momo şöyle bir kapıya çıktı, etrafa şöyle bir baktı ve içeriye girdi. Başka zaten yumurtaların üzerine yattığı için orali bile olmadı. Ve evet ikisi de dişi ve dört yumurtaları var. Manyaklar işte. Boşa yatıyorlar ama olsun. Boş yumurtalara boşa yatıyorlar. Onlar öyle mutlusya ben hiçbir şey yapamam. Salondaydım. Derken telaşı kanat sesleri duydu. Baktım Başka ile Momo balkonu terk etmişler, uçuyorlar. Uzun sayılabilecek bir süre sonra ilk uçuşları. Bu balkondan ilk havalanışları. Şöyle bir baktım, tepede dolaniyorlar. "İyi" dedim ya, "bir ara gelirler gibi görünüyor" dedim. Öyle dedim ama gelmediler. Bir türlü. Aradan saatler geçti, bakıyorum hala yukarıda süzülüyorlar, fakat bir türlü doğru balkonu bulamıyorlar. Bir de ikinci kattanız yani, eskiden dördüncü kattaydık, o yüzden de şey olmuş olabilir. O gün gelmediler. Yumurtalar zaten boş olduğu için telaşlanacak bir şey yok yumurtalar adına. Fakat kuşlarım adına çok telaşlıyım, ne yer ne içerler. Akşam olunca ben eski eve gidip aşağıdan baktım. Baktım orada da değiller. Sevindim. "Demek ki" dedim "lokasyon olarak bazı şeylerin en azından farkındalar" dedim. O gece gözüme uyku girmedi. Ertesi sabah ilk iş olarak çatıya çıkanın yollarını aradım, kilit vurmuşlar çatıya çıkan kapıya. "Bugün de gelmezlerse akşam darlarım görevliyi, zaten yakalarsam da karanlıkta yakalarım" dedim, indim. İkinci gün, kuşlarım aç ve susuzlar, bunu biliyorum. Bu arada Hazar da Başka ile Momo'yu soruyor, iyice bir fena oluyorum, cevap veremiyorum, geçiştiriyorum. Fakat bir şey söyleyeyim mi sevgili okur, hiç ümidi-mi kesmedim. Başka ile Momo'ya bir şekilde yeniden kavuşacağımı biliyordum. Bir şey dürttü beni, "Özlem"ime dedim ki, "Özlem'im" dedim, "ben" dedim "Anıl'a gidiyorum". Anıl benim tekneci ar-

şımı” dedim. Yola çıktım. Öyle bir şey ki, Anıl’ın evine gidebilmek için bizim eski evin önünden geçmen gerekiyor. Eski evine önünden geçerken Başka ile Momo’yu gördüm. Oha, resmen eski eve gitmişler. Eski apartman görevlisi ağabey oradaydı. Durumu anlattım. “Tüh, tam da o ablanın balkonuna konmuşlar; işin çok zor, açmaz kapıyı” dedi. Dedim “bunu açması konuşuruz, hava kararınca geleceğim” dedim. Arkadaşıma gittim ama elim ayağım titriyor. Aklim fikrim kuşlarımda. Eve dönüp hazırlık yapmam lazım. Hemen eve döndüm ve kelebek yakalama filemi, zor durumda kalırsan güvercin de yakalayabilirsin, bir adet vantilatör ön yuva larğı tel örgü olarak, asıl onunla çok güzel yakalanıyor; ışık, esen miktarda karışık güvercin yemi, ve biraz da yanmış beyinle evde beklemeye başladım. Cümle çok saçma oldu ama bence oldu. Arkadaş, dakikalar geçmiyor. Bir saat bana on saat gibi geldi. Hava karardıktan sonra da gerçekten kararması en az bir yarım saat daha sürüyor; en zoru da o oluyor. Vakit geldi, atladım bisikletime, vardım eski evin önüne. Görevli ağabey de çıktı dışarıya. Önce kadını aradı. Kadın hiçbir şekilde ev girilmesini istemiyordu. Virüs çıktı cıkalı kendisi de çıkmamış hiç dışarıya. Neyse ki en azından güvercinleri ürktümesi konusunda kendisini bir ikna etme durumumuz olabildi. Güvercinleri ürktütti ve güvercinler tam da konmaları gereken yere, yani benim eski balkona konular. Bizim evi satın alan kişiyi aradım hemen. Dedim “Hüseyin Bey, durum böyleyken böyle, size gelmem lazım”. Cümlem bitmeden davet ettiler sağ olsunlar. Eve bir girdim ki evde sekiz dokuz kişi var; çocuklar kuzenler; hepsi bana şaşkın şaşkın bakıyorlar. Elimde fileler bilmem neler, safari boy gibi girdim içeriye. Balkona geçtim. Ve yemleye yemleye önce Başka’yı, daha sonra da Momo’yu yakaladım. Yirmi dakika bile sürmedi canlarıma kavuşmam. Nasıl mutlu oldukımı anlatamam, yeniden doğmuş gibi oldum. Güvercinlerimle birlikte eve dönerken Özlem’imi aradım bisiklet üzerindeyken. “Bundan sonra bana İmkansız Tanımayan Birey diyeceksiniz” dedim, anladı durumu ve çok sevindi. Hazar elimde Başka ile Momo’yu görünce havalara uçu. Böyle bir neşe yok. Önce kaybettim kuşlarımı, sonra sınırsız gökyüzünden ellerimle aldım. Hoşça kal.

ESNEK ile **GENİŞ**

Yetkin
Gülmen

Macerata adı: Bu hava garpat,

Bir Düşün Daha

Ankara'da, en meşhur kokoreççilerin bulunduğu caddedeyim. Karşı kaldırımda Yağmur Abla yere çökmüş, ağlıyor. Aramızdaki 10 yaş farka rağmen çocukken platonik aşkımdı. Şimdi gelinlikler içinde ağlıyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Damatlık da başkasının üzerinde. Gece yarısı olmasına rağmen cadde tıka basa dolu, Yağmur Abla'nın ağlamasını duyamıyorum. Onun yerine tezgâha vurulan bıçaklardan gelen geleneksel kokoreç ritmi, tık tık tık tık...

"Erkek tarafı"ndan arabası olanlar takıları çalan hırsız aramaya çıkıyor. Bana erkek tarafının hepsi aynı kişiymiş gibi geliyor. Düşünlerde ait olmadığım tarafın yüzlerini bir türlü ayırt edemiyorum. Henüz tanışmadığımız insanlarla bu kadar samimi olmamıza karşı evrimsel bir tedbirdir belki. Kulis yapan uzak akrabalar sepetlenip iki tarafın 'yakınlarıyla' kriz yönetimi için tekrar düşün salonuna giriyoruz. Biraz önce remix'li Türkçe pop eşliğinde coşku dolu dakikalar yaşanan salonda şu an matem havası hâkim. Dört tarafı PVC ile çevrili, kır düşün konseptli bir salondayız. Kırda dair tek motif yerlerin kır olması. Salonun bir yanında kokoreççiler öte yanında Cumhurbaşkanlığı Sarayı. Bir yer kır değilse, kır değildir. Hem doğayla hem şehir planlamasıyla inatlaşırsanız böyle uğursuzluk getirir işte.

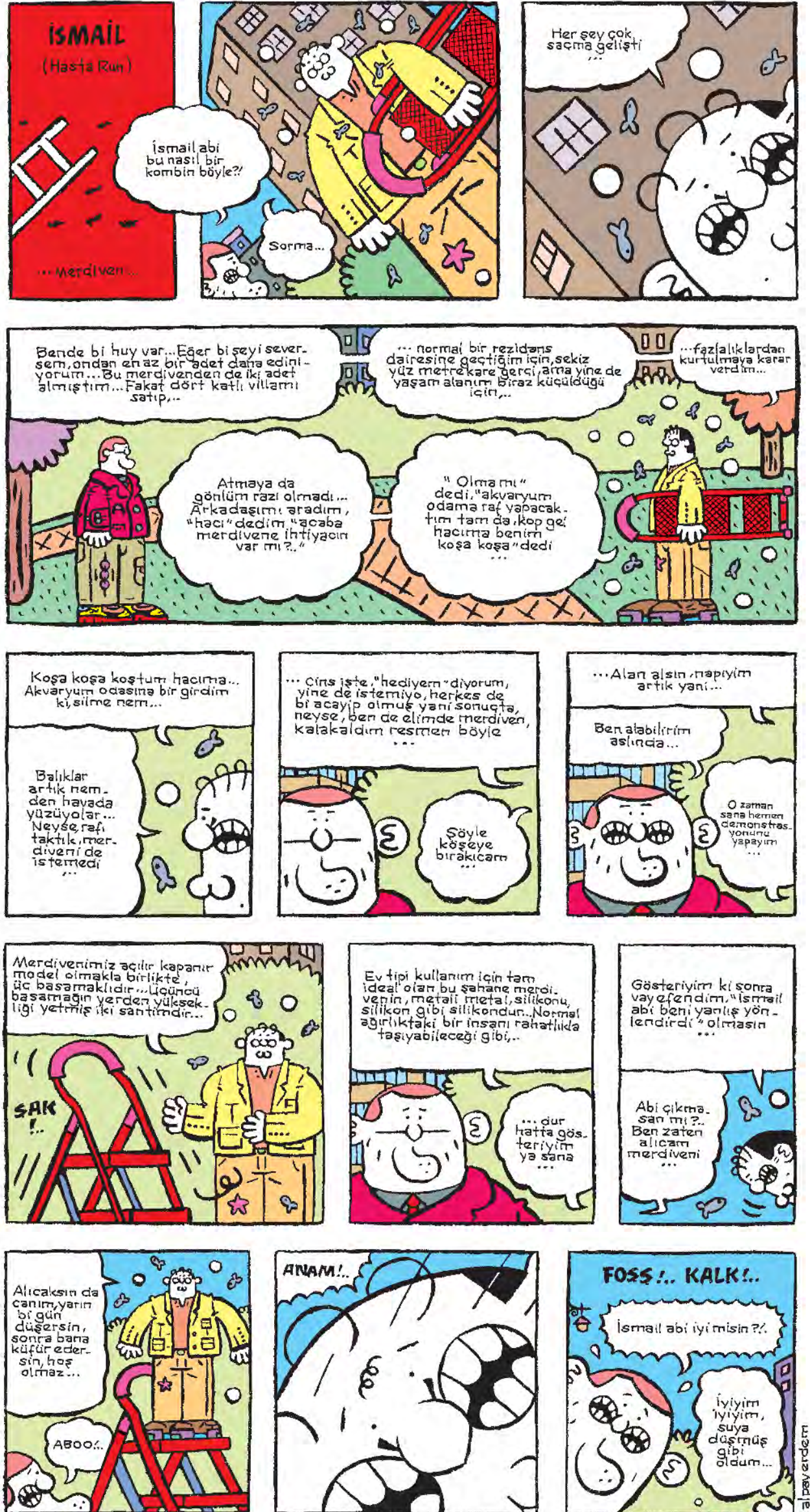
"Çok esmer bir çocuk dolaşıyordu salonun önünde." diyor, yoğun votka tüketiminden kızarmış eniştem. Muhafazakâr olduğunu düşün boyu çeşitli fısıltılar ve imalarla öğrendiğimiz erkek tarafı rahatsız olmasın diye sarhoş eniştem ortamdan uzaklaştırılıyor. "Esmer çocuk, esmer çocuk..." diye sayıklayarak hırsızın kimliğine dair teorisini dile getirmeye devam ediyor. Küçük halam kocasının yarattığı gerilimi kırma refleksiyle "olan oldu, nasıl bulabileceğimizi düşünelim." gibi bir cümleyle süreye oynuyor. Ziraatçı amcam (evet ayırt edici özelliği bu), "takıların nereye koyulduğunu bilen biri olabilir." diye nifak tohumu ekim işlemlerini başlatıyor. Babama "önemli olan can sağlığı" hatırlatmasını yapmak düşünüyor. Böylece kriz anında başvurulacak bütün söylemler sırayla dile getirilmiş oluyor. Dış düşman vurgusu, çözüm odaklı düşünme, iç düşman şüphesi ve barış... Ortam karakterler üzerinden politik alegori yapmaya çok müsait. Kalem kuvvetli bir yazar, mesela Marcel Proust, buradaki her detaydan beşer sayfa anlam çıkarırdı. Bunu bilmek bende baskı yaratıyor ister istemez, muhtemelen beceremeyeceğim. Kısa süreli sükkuneti Kırmızı Eniştem bozuyor yine. "Sarayı koruyacağız diye her köşe başına polis dikmişler ama halkı korumaya gelince üç maymunu oynuyorlar, çoktan evine varmıştır esmer p*ç kuruşu." Günümüzde politik açıdan bu kadar doğru başlayıp bu kadar yanlış biten bir cümle kolay kolay duyamazsınız.

7 yıldır gecemi gündüzümü sinemaya harcadığım için benden takı töreninin videosunu çekmem istendi. Düşünden sonra izleniyormuş 'kim, ne taktı?' diye. Bu kırıcı teklifi sert bir dille reddettim. En sevdiğim yönetmen Stanley Kubrick olan arkadaşım Çağlar'a pasladım. Çağlar, kaşeyi duyunca çok sevindi, *Shining*'i çeker gibi çektik takı takan amcaları, teyzeleri. Kameraman olmayı reddettiğim için şu an pişmanım. Takıların çalınmasıyla birlikte, arkaya *hapçı müziği* koyup İç Anadolu'dan 'kriminal hakikat'lere dair bir belgesel çekme fırsatı kaçtı. Bunun yerine düşün boyu hiç eğlenmeden karanlık bir köşede ucube gibi oturup enişteme masa altından votka doldurdum. Tek tesellim bulduğumuz konumlar itibarıyla Çağlar ile idoli Kubrick arasındaki farkın, benle Proust arasındaki farktan daha fazla oluşuydu. Proust da sessiz, sakın biriyim. O da düşünlerde bir köşede ucube gibi oturuyordur. Gerçi belli de olmaz, düşünün başında içe kapanık mühendis kuzenimi gözümüne kestirmiştim, uyumlu insanlar dans ederken biz bir köşede yabancı dizilerden konuşuruz diye düşünmüştüm. Ama şimdi cürekâr dans figürleriyle düşünün gözbebeği oldu. Bu konuda yanılmaktan bıkmadım. Hayatım benim gibi sandığım insanların göbek atmasını izlemekle geçti.

"Bir düşün daha yaparım ben canım kızıma." dedi Yağmur Abla'nın babası. Hiç destek görmedi. Belli ki kimse çiftimizi ikinci takıyı takacak kadar sevmiyor. Yağmur Abla'nın hicrıkları şiddetlendi. Serpil Yenge, sanki yarım saat aralıksız ağlamıyormuş gibi, özel işlemeli bir mendil uzattı yeğenine. Yengemi birazcık tanıyan herhangi biri bütün bu kaosu büyük altından gülerle izlediğini görebilirdi. Gerçi emin de olamadım günahına girmek istemem. Proust olsa emin olmadan böyle bir şey demezdi. Ama bir büyük altı gülüş var gibi gerçekten. Anatomik bir şey mi yoksa yengemin kötücü duyularına giden bir patika mı onu kestiremiyorum sadece. Buna üzülecek değilim, benden büyük bir yazar olmayacağı gerçeğiyle barışalı çok oldu. Yıllardır her aile buluşmasına keskin gözlemler yapma niyetiyle gider ama amcamın bir şakası, ikram edilen bir tatlı derken gündelik akışa kendini kaptırırm. Bilmiyorum belki de o 'büyük yazarlar' gibi içten pazarlıklı olmadığım için eşimi dostumu röntgenleyemiyorum, ruhlarının derinliklerine inemiyorum.

Haber geldi, hırsız takılarla birlikte yakalanmış. Damat hemen takı torbasını kontrol etmeye başladı. 26 yıllık akrabalarımı bir düşünlük vakitte benden daha samimi olmayı başaran arkadaşım Çağlar "isterseniz takı videosunu projeksiyona yansıtabiliriz" dedi. Düşün sırasında gelin ile damadın bulanık fotoğraflarının slayt olarak gösterildiği perdede dünyanın en sanatlı takı takma törenini izliyorduk. Çağlar'ın *zoomları*, *dollyleri*, *panları* eşliğinde takılan takılar ile torbadakiler karşılaştırıldı. Kubrick de Çağlar gibi kötü gün dostu değildir muhtemelen.

"Kokoreççilerin kamerasından görmüşler çocuğu. Devriye gezen bir araç yakalamış. Kaçayım derken duvardan atlamış, bacağı kırılmış." Yağmur Abla saatler sonra ilk kez gülüyor. Eniştem sızmadan önce soruyor, "Esmer miymiş?"

Tavuk Blues Bölüm 2 - Tavuğun Nefesi de Tavuk Kokar

Kümesin içinde çömeldiğimde iki besili tavukla aynı boyuta geliyorum.

Şimdi göz gözeyiz, şimdi eşitiz ve birbirimize çok yakınız. Size garip gelebilir ama şimdiye kadar tavukların nefes alıp verdiğine hiç dikkat etmemiştim. İki yıldır bu hayvanları babannemin terasında beslememe rağmen, içine kakalarını yaptıkları su kaplarını ellerimle değiştirmeme rağmen. Yaşıyorsa ve su kabına dahi kakasını yapıyorsa nefes de alıyordur herhalde deyip üstünde durmamıştım. Şimdi kümesin içinde bu kadar yakinken ve hareket edebilecek fazla bir alan yokken tavuğun nefes alışı çok dikkatli izliyorum. En ufak hareket, kümesin içinde vücudumu daha rahat bir pozisyona getirmek için yaptığım

her düzeltme bizi daha da birbirimize yaklaştırıyor; insan nefesi tavuk nefesine karışıyor. Tavukların nefesi tavuk kokuyor, benim nefesim de tavuk kokuyor. Ben şaşıyorum, onlar da şaşırmıştır herhalde.

Sizlere müjdelere getirdim tavuk dostlarım, sizlere eve kaplanan halıfleksten artan halıfleksleri getirdim. Ben evde ayaklarımı halıflekse sürte sürte statik elektrik dolarken sizin burada pazar gazeteleri üzerinde keriz gibi dolaşmanız içime sinmedi. Kümesinizin zemini halıfleks kaplamaya geldim. Yüzüme nefes alıp vermeyi bir süre bırakın ve beni dinleyin... Çevremde bu fikrime itiraz etmeyen tek bir insan yok. Babam "artan halıfleksleri yedek parça olarak düşünelim, ileride halıfleksin bir yerine bir şey olursa bu artan halıflekslerle o kısmı tamir edebiliriz" diyor. Oysa halıfleksimizin evdeki ve hayatımızdaki en güzel şey olduğu ve başına bir şey gelmemesi için elimizden geleni yapacağımız konusunda birbirimize sözler verdik. Dikkat

edeceğiz. Babannem "Sen kümesi şaka zannediyorsun, eğlence zannediyorsun. Uyuşturucu lordlarının kendi keyfi için yaptıkları hayvanat bahçelerini ziyaret etmeleri gibi iki günde bir gelip tavuklara bakıp gidiyorsun. Bu hayvanların altındaki pazar gazeteleri ve bulmaca ekleri günde iki kere değişiyor, bunu bilmiyorsun. Tavuk dışkı yakıcıdır, halıfleks iki günde eritirler, geriye sadece saçma heveslerin ve temizlenmesi gereken bir yığın atık kalır. Bunu bilmiyorsun" diyor. Haklı, fakat torununa kıyamaz. Benim de sizlere kıyamadığım gibi.

Nefesimin tavuk koktuğundan bahsetmiştim. Şüphelerinizde haklısınız, tavuk yiyoruz, severek yiyoruz. Pratik ve lezzetli bir yemek tavuk. Size sızden böyle bahsetmek istemezdim, ama madem yüzüyoruz, madem bu kümesin içinde eşit üç birey olarak bulunuyoruz, bunu bilmek hakkınız diye düşünüyorum. Daha önce sizin de yemek haline getirilmeniz gündeme getirilmedi mi

zannediyorsunuz? Mutfaktan gelen fısıltılar, duymadığımı zannetkileri anlarda kümesi göstererek yapılan yorumlar... Neyse ki hiçbir zaman aktif bir çocuk olmadım, hiçbir zaman anlamlı ya da faydalı bir uğraşım olmadı. Böylece bütün vaktimi evin içinde gölgelerde saklanarak, fısıldanan kelimelerden daha da sessiz hareket ederek insanların konuştuklarını dinlemeye vakfedebildim. Bilgi güçtür, tavuk dostlarım...

- Tavukları yemeyi düşünen beni pişirsin yesin. Ayrıca eğer pişirirseniz terastan atlarım. Bu konuda kararım net, dinlediğiniz için teşekkürler.

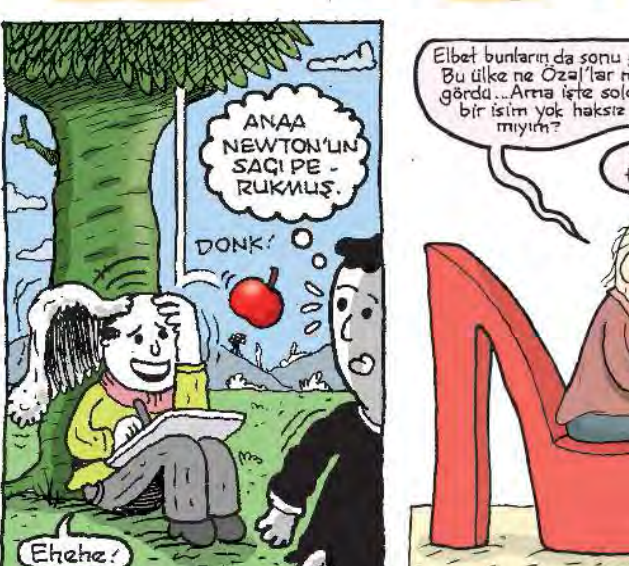
Bu sözlerle tatlıya bağladım hakkınızdaki tahayyülleri. Sizin için yaptıklarımı takdir ettiğinizi hissediyorum ve bu zeminize döşediğim halıflekse, benim kendi evimdeki halıflekse baktığım kadar, hatta daha da iyi bakacağımıza inanıyorum.

Sizin olan, Erman.

Mustafa Satıcı

FURKANÖZÇOBAN

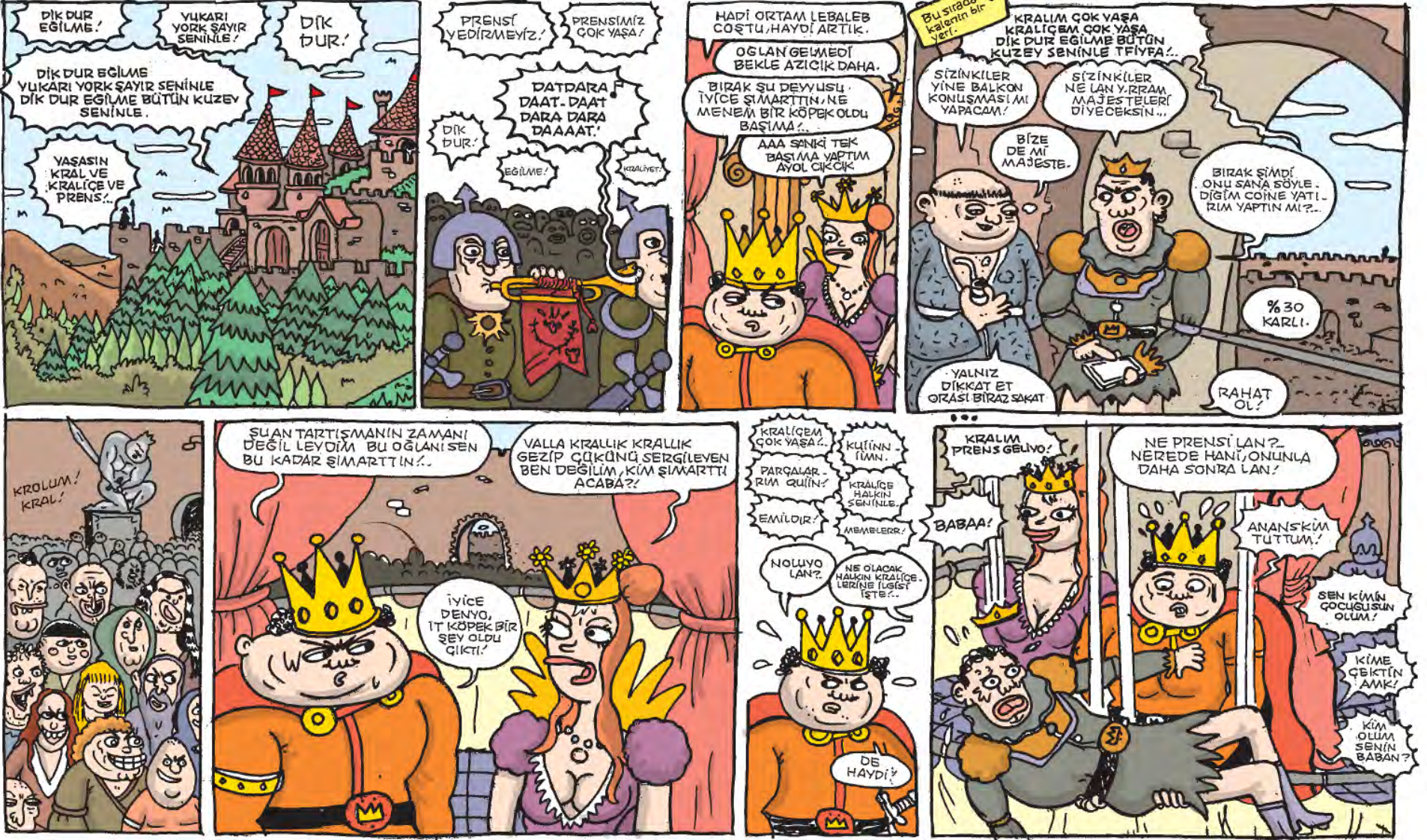

KRALİYET

Yelkin

Gülmen

AİLESİ

CİLT 46 ÇIKTI!

UYKUSUZ 46
CİLT 46 - KASIM/22-SUBAT/19 - SAYI 586-590

BALKONA ÇIKMA... KİŞİ GELDİ!..

TAAM YAA...

4'lü set takvim hediye bayilerde!

UYKUSUZ dükkan

www.uykusuzdukkkan.com.tr

4'lü set

11 TL

Antrenör olma tutkusunu, kendinden yaşça küçük çocuklara antrenman yaptırarak tüm mahalleye ispat etmeye çalışan bir adamdı Gökhan Abi. Kendi yaşlarıyla vakit geçirmek yerine daha kolay üstünlük kurabileceği bir ekip yaratmıştı kendine. Bu ekipte ben de vardım. Benimle birlikte Erol, Mertcan ve Mürşit. Çocukluğumun en büyük travmalarından biridir Gökhan Abi. Hata yapanı affetmezdi kesinlikle. İlginç bir ceza sistemi vardı. Gösterdiklerini yapamazsanız eğer topu alıp çoban köpeğinin kulübesine doğru fırlatır ve hata yapan topçuya dönerek "Git topu al gel" derdi. Şimdi düşünüyorum da s*keyim senin vereceğin futbol eğitimini be Gökhan Abi. Korku ve baskı ortamında yetiştirdiğin bu insanların hiçbirisi topçu olamadı. Bunun tek sorumlusu da sensin. Üstelik bize bu antrenmanlara katılmak istiyor musunuz diye de sorulmadı. Ne zaman top oynamaya başlasak uzaklardan Gökhan Abi'nin geldiğini görür ve keyfimiz kaçardı.

Elleri cebinde yavaş yavaş yürür, gelir bir süre bizi izler ve kafasını sağa sola sallayıp kendi içinde s*kık eleştirisini yapardı. Bir türlü beğendiremezdik kendimizi. Hataların ardı arkası kesilmeyince önce topu ister sonra da bugün şu antrenmanı yapacağız derdi. İyi de biz o an 9 aylık oynamak istiyoruz. Senin futbol sistemin, taktik bilgin bize geçmiyor. Ayrıca biz sistemli oynamak isteyen çocuklar da değiliz. Aylarca devam eden bu eziyet, takım arkadaşımız Erol'un isyanı ile nihayet son buldu.

Erol, takımın en gülbüz topçusu. Hareket kabiliyeti olmadığı için savunmada ya da kalede yer veriyorduk ona. Gülbüzlüğüne güvenerek bir gün şöyle dedi: "Ben senin dediklerini yapmak zorunda değilim." Bunu diyen çocuk daha 8 yaşında. Gözlerimiz parladı bir anda. Takımın dile getirmek isteyip korkudan söyleyemediği şeyi Erol söylemişti. Gökhan Abi topu Erol'un elinden

alıp çoban köpeğinin kulübesine doğru fırlattı ve s*ktir git getir topu dedi. Erol, kendinden beklenmeyen bir hareketle Gökhan Abi'ye daylanıp "Getirmezsem ne olur" diye sordu. Gökhan Abi bir süre sustuktan sonra "Elimde kalırsın bak çocuk" dedi fakat fiziksel bir müdahalede bulunmadı. Kafalarını tokuşturup kısa süreli birbirlerini ittirdikten sonra Gökhan Abi "Tamam büyüklük benden kalsın" diyerek geri adım attı ve Mürşit'e dönerek "Sen getir lan" dedi. Erol hemen araya girdi: Bundan sonra kimse top mop getirmeyecek. Kim attıysa o alsın.

Bizim takım olduğumuz gün o gündür arkadaşlar. Mürşit gitmedi topu almaya. Gökhan Abi şansını bir de benden yana denedi. Gitmedim. Arkamda büyük bir güç vardı artık. Aynı şekilde Mertcan da gitmedi topu almaya. İyi de topu birinin alması gerekiyordu çünkü para vermiştik. Gökhan Abi artık bize diş geçiremeyeceğini fark etmiş ve arkasını dönüp yanımdan uzaklaşmaya başlamıştı. Bu kez adımlarını yavaş değil, daha hızlı atıyordu. Korku insanı nasıl da değiştiriyor görüyorsun değil mi Gökhan Abi? Utanmasan koşarak gidecektin o gün eve. Kenetlenmemize vesile olan Erol, her ne kadar istemese de artık bizim kaptanımızdı. Berbat futboluna rağmen ona çok büyük saygı duyuyor ve iki dudağının arasından dökülecek sözleri bakıyorduk. "Hep beraber gidelim" dedi. 4 kişi aniden yuvarlak oluşturup ellerimizi birbirimizin omzuna atarak zıplamaya ve anlamsız sesler çıkarmaya başladık. Kaptanımızın dediğini yaptı ve topu almaya birlikte gittik.

O günden sonra düz koşularımız daha istekli koşuldu. Paslarımızdaki isabet oranı arttı. Kırmızı beyazlarda yüzler hiç olmadığı kadar güliyordu. Erol, gülbüz olduğu kadar karakterli de bir çocuktur. Aylarca ona kaptan diye seslendik ve hiçbir şekilde güç zehirlenmesi yaşamadı. Hatta karşı mahalleye deplasman maçına gittiğimiz bir gün, kötü oynadığını fark edip kendini yedeğe çektiği bile oldu. 8 yaşındaki bir çocuk, sahip olduğu bu olgunluk ile erken yaşta mahalle abiliğinin en güçlü adaylarından biri oluvermişti.

ÖZER AYDOĞAN

*BUNA İNANMAK İSTEMİYORUM.

*BU NASIL OKUNUYOR BİLMİYORUM.

*DAHA BAŞLAMADIM BİLE.

*BAKTIN MI KIZA? * YÜZÜNE HİÇ BAKMADIM.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Buna dünya derler hepisi geçer/ Hangi günü gördün akşam olmamış"

Kul Hüseyin

Karşı kaldırımda uyuklayan hırpani köpek gölgeye çekilmiş. Az önce güneşli tarafında uyuyordu. Güneş yakıcı. Aylardan şubat. (Karşı dağlarda kar) Yirmidört derece bugün burası. Telefonda "Hava nasıl" diye soran arkadaşşıma "güzel" diyemiyorum. Duraklıyorum. "Güzellik" le bir ilgisi? O köpek "hava aşırı güzel" diye mi kış günü gölgeli tarafa geçiyor? (Yazı yazarken sırtımın bir yanını ısıtsa da insan biran boş bulunup bir yangına sevinmiş gibi irkiliyor) Nasıl bir yaz olacak? Böyle kışın yazı? Ürkütücü. Olan biten şeyler; hepsi; "Kış Güneşi" altında yürüyen maskeli insanlar imgesi ile içiçe, birbirine bulaşık bir vaziyette zihnimde. İster istemez.

"Kötü hava diye bir şey yoktur, sadece 'iyi hava'nın aldığı çeşitli şekiller vardır" (Ağzından bal damlıyor) Büyük İngiliz yazar düşünür John Ruskin (resim eleştirmenliği, ressamlığı da var) böyle demişti. Keşke iklimlerin şaibeli (yambıl yumbul)gidişatından her endişelenip içim sıkıldığında bu çeşit cümleler kuran bir ahabım olsa. En azından telefonda. O cümleyi tekrar etse yeter. (Pollyanna'dan hoş, o, muhtemelen: " ya hem küresel ısınma, hem de aynı anda, birden oluşan, şehirlerin bir kısmını aniden yutan dev obruklar ...")

Yalnız, ta ondokuzuncu yüzyılda konuşmuştu bu şekil pek değerli John Ruskin. İyi ki bu yılları; "iyi hava'nın aldığı çeşit çeşit şekiller"i görmedi; göremedi üstad. Kapitalizmin yıkıcı, yok edici tahribkâr güzergâhını o zamanlardan fark etmiş ısrarla uyarıyordu toplumu. (dönemin bir tür Ütopik Sosyalist"lerindendi) Boşa kürek çekmiş olmadı. Çok çok önemli, çarpıcı etkileri oldu: Bir gün, Ruskin'in sıkı bir kapitalizm eleştirisi olan ünlü kitabı "Unto This Last"ı, GüneyAfrika'da bir tren istasyonunda, o sıralar henüz 34 yaşında bir avukat olan genç Gandhi'ye verdi bir

Mahatma Gandhi 1869-1948

arkadaşı. Yolda okusun diye. "Çok beğeneceksin" diye de ekledi. Hani: "bir gün bir kitap okudum hayatım değişti" gibisinden cümleler vardır ya. İşte tam o durum, tıpkısı ; sahibisi: Gandhi otobiyografisinde: "Bir kitabın büyüleyici sihri" başlığını

verdiği bölümünde: Trendeki o gece hiç uyuyamadığını anlattı "...Bir kez başlayınca, kitabı bırakmak imkansızdı" Gecenin sabahında da "...Hayatımı kitabın ideallerine göre değiştirmeye karar verdim" O şekil yazdı. (kitap maalesef Türkçeye çevrilmedi: "Bu Sona Kadar" gibisinden...--Kitabın ismi Matta İncil'inden--)

Koskoca Hindistan'ı o korkunç İngiliz sömürgeciliğinin elinden tek bir şiddet hareketi 'ne başvurmadan kurtardı. Ki bir mucize.

(Richard Attenboroug'un ünlü "Gandhi"

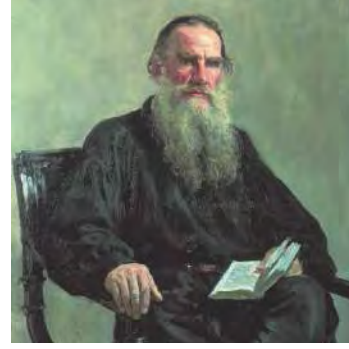
filmni görmediyseniz görün bence. Gandhi'yi oluşturan; hayatındaki: yine bir başka trende geçen diğer dönüm noktası; ırkından dolayı trenden atılması sahnesi müthiştir--aynı çarpıcı sahne 1996 Hint yapımı "The Making of the Mahatma"filminde de var--)

(Gandhi, Ruskin dışında mektuplaştığı Tolstoy'dan da çok etkilenmişti)

Gandhi'yi; sadece adını anmak bile insana iyi geliyor; bu şiddet dolu dünyada. Tabii ki büyük düşünür John Ruskin'i ve onca

servetine karşı bir köylü gibi giyinerek onlar gibi çalışarak yaşamış, --kendi ayakkabılarını bile kendisi yapıyordu-- , bütün mirasını yoksullara bırakarak ölmüş büyük Tolstoy'u da...(-- mülkiyetin zorla elde edildiğini düşünüyordu Tolstoy--özel mülkiyet'e de karşıydı--)

Belki de sahiden de "kötü hava" diye bir şey yoktur...

Lev Tolstoy 1828-1910

John Ruskin'in bir suluboyası

John Ruskin 1819-1900

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Pis bir fazlalıktan başka bişey değilmiş! Oh! Devam et fazlalık devam et!

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Şair ekmek yiyor,
Fırıncı şiir
okumuyor!"
-Hüseyin Avni Dede

**Gönlümdeki Elli
Türkü**

(Renkli - Türkçe)

1. Cemilemin gezdiği
dağlar meşeli... O tarihi
soru: Nasıl edelim de
biz bu işe...

2. İzmir'in kavakları, dökülür
yaprakları... O konakların yıkılışı gibi,
manzara kapayan garabetlerin yıkılışını da bir gün coşkuyla
kutlayacağız umarım...

3. Kiraz aldım dikmeden haydi de dallarını bükmeden, bir
armağan ver bana Halimem ben bu elden gitmeden... İnsanda
durduk yere Bolu'ya gitme isteği uyandırıyor...

4. Bülbül ne ötersin virandır bağım, dost senin elinden ben yana
yana... 'Tükendi fitilim' kısmı ümit kırıcı...

5. Ah bir ataş ver cigaramı yakayım... Uzun oluyor gemilerin
direği, güzel oluyor gemileri uzaktan seyretmesi...

6. Urfalı sevmiş... "Sır var sözümde, sözümün sırrı yarın
isminde!" Çok yüz yıllık bir miras bu türkü...

7. Nemrudun kızı, yandırdı bizi... "Sil yazımızı" diyor, "Mevlam
gör bizi." Yazıyı yazan siler de. Zira yazarlık için kaleminden
ziyade silgi lazımdır insana...

8. Kalenin dibinde taş ben olaydım... Gelene geçene yoldaş olmak
için bu istekte bulunan topraklar, hakikaten aziz...

9. Tanrı'dan diledim bu kadar dilek... O kara kaşlar, kara gözler
daha kim bilir neler neler yazdıracaklar aşıklara...

10. Yaz demedim kış demedim eğlendim... Her mevsim coşup
taşıp, nihayetinde "Dünya pas!" demek...

11. Çarşamba'yı sel aldı... Gizli sevda eşittir ateşten gömlek.
Ateşten gömleğin ütüsü nasıl yapıyor?

12. Karadır kaşların ferman yazdırır... Tam sevda hali: Ormanın
gümbürtüsü başa başa vururken, nazlı yarın 'hayal' dozunda
belirmesi...

13. Su sızıyor sızıyor taşların arasından... Enişte'nin 'hişt' sesiyle
lezzet kattığı şahane türkü...

14. Yüksek eyvanlarda bülbüller öter... Ölümünden beter çekmek,
bir hummalı yaşamak...

15. Yanıyorum... Bahçe duvarından da, sevgi duvarından da

aşırtır insanı bu mucize türkü...

16. Yalan dünyada... Dünya yalansa rüya gerçek demektir...

17. Mihriban... Aşk kağıtlara yazılmıyor, işte böyle gönüllere
yazılıyor... Daha ne olabilir, lambada titreyen alev üşüyor...

18. Hey onbeşli onbeşli, Tokat yolları taşlı... "Gidiyom elinizden,
kurtulam dilinizden" kısmı iyice hazin...

19. Bilirsen mi senlen niye küsmüşem... Devamında açıklıyor
sebebi: 'Bahmadın yüzüme size gelende...'

20. On dört bin yıl gezdim pervanelikte... Haydar'ın efsaneleştiği
başyapıt...

21. Karahisar kalesi yıkılır gelir, kakülü boynuna dökülür gelir...
Karlı dağları açacağız, bayramlaşacağız...

22. Mevlam bir çok dert vermiş, beraber derman vermiş...
Karşılıklı gollerle maç devam ediyor...

23. Değirmen üstü çiçek... Oğlumu bebekken bu
türküyle pek çok uyutmuştum...

24. Hele yar yar, zalim yar, hain yar... "Zalim
yar" olmasa, edebiyat da olmazdı valla...

25. Altı hızma mülayim, seni haktan dileyim...
"Sen terle, ben sileyim" hakiki aşk çağrısı...

26. Kesik çayır biçilir mi... Ankara'nın her
şeyi gibi, tren yolunun da gahi eğri gahi doğru
olması...

27. Burçak yolması... Öncü kadın türküsü. "Sorun
şu deyyusa" diyor, "kaç tarlası var?"

28. Bu gala daşlı gala... Ara ara bedenden oynamayan ruhu ne
yapalım de mi biz?

29. Bir of çeksem karşıkı dağlar yıkılır... "Ellerim mektubu
gelmiş okunur, benim yüreğime hançer sokulur" pek acıklı...

30. Beyaz giyme toz olur, siyah giyme söz olur... En yakan tarafı
"Zaten bende talih yok, seni benden alırlar" dediği yer...

31. Yazımı kışa çevirdin, bak gözümde yaşa Leylam... Hepimiz
Mecnunuz, hepimiz gökte uçan kuş...

32. Yüce dağ başında yağan kar idim... Hikayede kırılma yaşanır
ve şimdi uzaklardan bakan sen olursun...

33. Vardar Ovası... Ak topuklu beyaz kızlar, canımın içinde
canlardır...

34. Bir evler yaptırdım Mori Ramizem, sazdan samandan...
Nihayetinde iki gönül bir olunca, samanlık bağımsız sinema olma
mı?

35. Çayeli'nden öteye, gidelum yalı yalı... Çay toplayan eller sağ
olsunlar, varolsunlar...

Özyay Gönülüm ve icadı Yaren

36. Haburadan o yani pazaradur pazara... 'Zalimin kızı' yetmez
gibi, 'Hayırsızın gelini' bi de...

37. Evlerinde lambaları yanıyor... "Deli olmuş" diyenler hiç mi
delirmezler?

38. Evlerine vara gele usandım, ayağıma diken battı gül
sandım... Aradaki 'Oooooo' nidası aşırı derecede kayda değer...

39. Acem kızı... "Burnu fındık, ağız kahve fincanı" bir hayli
iştah uyandıran bir tarif yalnız...

40. Sobalarında kuru da meşe yanıyor efem... Mehmet Efe ve
Bocuklu Gelin baş rollerde...

41. Caney caney caney işte meydaney... Dar günde toz olanları
paspaslayan türkü...

42. Arda Boyları... 'O giymatlı İsmayıl' bariz rol çalar...

43. Manda yuva yapmış söğüt dalına... Öküzleri koruyalım,
öküzleri torbadan düşürmeyelim...

44. Bilmem şu feleğin bende nesi var... En
aklımda kalan yeri "Sanki benim mor sümbüllü
bağım var" mısraı...

45. Şekerli misin vay vay... İnsan merak ediyor,
entarisini ala benzeyende...

46. Sendeki kaş göz bende de olaydı vay... "Edalı
küçük hanımdan" ayrılmak hiç de kolay olmoor...

47. Silifke'nin Yoğurdu... Bir ince 'damdan
yuvarlanış' yaşanır...

48. Adanalı... "Evde duramıyom sana dadanalı"
diyen var, daha ne diyebilir ki insan...

49. Aman Ormancı, canım Ormancı... Bay Mustafa'nın masum
dama oynama arzusuyla başlayıp kara haberle nihayetlenen
çalışma...

50. İğdir'ın al alması... "Ne böyle sevda gördüm ne böyle
ayrılıklar" diyen muhteşemlik...

("Gide gide bir söğude dayandım", "Şeker Oğlan", "Zeytinyağı
yiyecek aman", "Kekliğim kınalıdır", "Bir dilim iki dilim üç
dilim elma, gel sarıl boynuma almazsan alma" ve "Mezarımı
derin kazın" yazmasam içime sinmeyecek güzellikler.
Sonuncusu, nurlu yazarımız Yaşar Kemal tarafından
seslendirilmiş. Dinlemeyenlere illa ki tavsiye ederim. Dünyanın
en güzel halkına biz miyiz, bilmem, bilemem. Ama dünyanın
en güzel halk türkülerini bize ait, tüm kalbimle ve ruhumla
biliyorum...)

* 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü ve de aynı gün
dünyayı şenlendiren Sevgili Hatice Rüya'nın doğum gününü
kalpten kutlarız...

vedatozdemiroglu@gmail.com

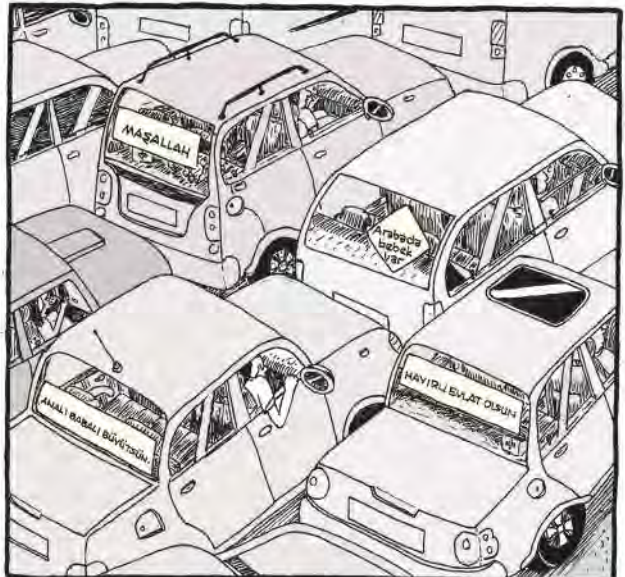
Deniz Ensari 2021

erhan günes

Osman Şahir

ilke Ekbul

Haftalık Mizah Dergisi | 3 MART 2020 | Sayı: 703
Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM

En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLİNİZ!

özet:

UGURCAN'IN PRODÜKSİYONCU KUZENİ PEMRA ORTAM'I TE BOĞAZA, AYAĞINA ÇAĞIRMIS BÖRÇ İSTEMİŞTİR. ULAN İSTEYE İSTEYE BENDEN Mİ İSTİYO DİYE UYUZ OLAN ELEMAN BELLİ Kİ BATAKÇI HATUNU SAVIP SINIRLA EVE DÖNMEDİ

BİZİM Kİ BOĞAZDA BURADA YÜRÜMEK BENİM DE HAKKIM NİDASIYLA ROTASINDAN TAVİZ VERMEDEN İÇİN İÇİN OLTACILARLA DİŞİREK SINIR HARBIYLE YÜRÜRKENE

KARŞIDAN BİSİKLET YOLUNDAN HİÇ OLTACILARI DERT ETMEDEN KENDİ HALİNDE, KANAATKAR Bİ EDADA SULH İÇİNDE Bİ ELEMAN GELMEKTE

GELEN ELEMANIN KABULLENMİŞ, BARİŞİK HALİNE İMRENİR; BU COĞRAFYADA BOYLE TAKILMAK EN İYİSİ DERKENE

ORTAM?

HOPPALA KİM LA BU, BASKEYLE TANIDI

BEN NAIL, LİSEDE. HATIRLAMADIN MI.

EVVET SİMA TANIDIK; AMA NEREDEN, SOYLEMESE HAYATTA ÇIKARAMAYACAĞI Bİ TİP. LİSENİN SESSİZ ELEMANLARINDAN

İDDİASIZ GOZLÜKLER, ŞAPKA VE ÇETİNKAYA STAYLA MONT

AA, NAIL. NAABER?

VAYY DEMEK İŞYERİN BOĞAZDA HA? ŞANSLISIN VALLAA OLTACILAR UYUZ ETMİYÖ MU SENİ DE?

İYİ VALLAA İŞTE. BEN DE ÖYLE Bİ HAVA ALMAYA ÇIKTIYDIM

HALA SEMTTE Mİ OTURUYON?

GENELDE TEK TABANCA HAVA ALMAYA ÇIKAN KENDİ HALİNDE MODEL

SEMTTE YAKIN SAYILIR. KIZ ARKAAŞIMLA YAŞIYORUM

GEL O ZAMAN Bİ İŞYERİNE UĞRAYALIM BENİM DE ÇIKIŞ VAKTİ GELİYÖ. SENİ BIRAKIİM. ARABA YOK DI MI

İÇİNDE UKTEDİR SENARYO BİTİP FİLM ÇEKİLİNCE O EDEBİYAT HOCASINI BULUP GÖZÜNE SOKACAM, HANI BENDEN Bİ BOK OLMAZDI, NOOLDU DİYİCEM

HOCADAN İNTİKAM FANTEZİLERİ

ELEMANDA HİÇ İHTİRAS YOK Kİ AMA

VAY KARDEŞİM ÇOK AFİLLİYİMİŞ İŞYERİN

VALLAA BANA FARK YAPMAZ NEREDE OLSA ÇALIŞIRIM

YETER Kİ ÇAY OLSUN, ÇAYSIZ YAPAMAM. BEN MASKEYİ ÇIKARTMIYOM İSTERSEN SEN DE ÇIKARMA ŞİMDİ BİRİ BİŞEY DER

TEK TUTKUSU ÇAY MODEL

İŞTE BİZİM DÜKKAN DA BU

KİMSENİN YERİNE OTURMADIK DI MI

YOK RAHAT OL GENÇ ADAM

SANA MI KALDI TASASI?

SAKAL TRENDİNE ASLA KAPILMAMIS; SİNEKAYDI

MİLLET CAM KENARI FİLAN DİDİŞİRKEN BU EN MUTEVAZİ KAPI KENARI AYAK ALTI YERE KANAAT ETMİŞ, SANDALYESİ EN RAHATSIZ SANDALYE AMA DERT EDİYÖ MU? HAYIR. ORTAM OLSA KAHLÖLURDU

SANKİ YEĞENİYLE KONUSUR NİDA; "GENÇ ADAM" AMMA TOPA DAHA FAZLA GİRMEZ

XBR SON DÜZLÜKTE ATAKTA SAYIN SEYİRCİLER

BITCOİN FİRTİNASI

AHH ORTAM ŞU ELEMANIN ARKADAŞI OLUCAKTI Kİ NE TANTANA OLURDU

ŞİMDİ DE VERİLERİ EXCEL'E AKTARALIM

KİME DİYON? GENELDE TEK TABANCA OLDUĞUNDAN KENDİ KENDİSİNE BU ŞEKİL TEKMİL VERİR

BITCOİN Mİ? İŞİ OLMAZ

ESNEME VE KÜLTÜR FİZİK HAREKETLERİNİ HER FİRSATTA YAPAR

10 DAKKA OLDU GELELİ ORTAM ŞU MUHABBETE GİRMİYE GEDİK ARIYO

OPSSS HAHHA

ONUN İŞE YILLARDIR ŞU MUHABBETE GİREYİM DİYE EN UFAK Bİ DERTİ YOK

BEN DAYIMA SÖYLEDİM EN UYGUNU DOĞUBANK'TA. BEN BIRAKIRIM SENİ TEYZEMLERE. ÇIKIYOM ŞİMDİ VAR MI BİM'DEN ALINACAK ANAM?

YA PEKİ SEN NASI KONUSUYON ANANLA?

HER SÜLALEYE LAZIM İDEAL EVLAT, YEĞEN

HEMİ DE İDEAL Bİ AMCA, DAYI; NASI GÜZEL NASİHATLER VERİYODUR YEĞENLERİNE

HER TARAF ÇAKARLI DOLU, BÜTÇEYİ PASO MAKAM ARACINA YATIRIYOLAR BU NEDİR BE KARDEŞİM?

AKP REİS TANDANSLI ZARF ATAYIM DER NE LEHTE NE ALEYHTE TEK KELİME ALAMAZ, KAT'A RENGİNİ BELLİ ETMEZ NAIL

TÜMSEKTEN KAÇALIM BAKALIM ŞÖÖYLE

ONUN DA İHTİRASİ ARABACILIKMIŞ MEĞER. MODEL YÜKSELTMEKTEN GERİ KALMAMIS, ARABAYI DA EDALİ, AGRESİF OLMAYAN Bİ PERFORMANSLA KULLANMACA

YİNE KENDİ KENDİNE EDİMİNİ TEKRAR EDİP MANEVRASINA TAKTİR BEKLER Bİ HAL

TRAFİĞE SINIRLENMECE Mİ? YOK TABİİ

TE KAPINA KADAR GÖTÜRECEK KADAR DA KERİZ DEĞİLDİR NAIL. E-5'TE İNDİRİR. YAN YOLA BAYIRDAN TIRMANIRKEN POZİSYON AĞIRINA GİDER ORTAM'IN

HERKES Bİ ŞEY OLDU Bİ TEK BEN OLAMADIM MNA KOYIİM. ULAN ŞU FİLM Bİ ÇEKİLSİN RANJE ALICAM GÖSTERECİM GÜNÜNÜZÜ